

พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ.2523

นายนิโรจน์ พูลเพิ่ม

นิติกรชำนาญการพิเศษ

กลุ่มกฎหมาย วินัย และพิทักษ์ระบบคุณธรรม

กองการเจ้าหน้าที่ กรมควบคุมโรค

คำจำกัดความ (มาตรา 4)

- (1) โรคติดต่อ หมายความว่า โรคซึ่งรัฐมนตรีประกาศตามมาตรา 5 ให้เป็นโรคติดต่อ และให้หมายความรวมถึงโรคซึ่งรัฐมนตรีหรือผู้ว่าราชการจังหวัดประกาศตามมาตรา 6 วรรคสอง ให้เป็นโรคติดต่อด้วย
- (2) โรคติดต่ออันตราย หมายความว่า โรคติดต่อซึ่งรัฐมนตรีประกาศตามมาตรา 5 ให้เป็นโรคติดต่ออันตราย
- (3) โรคติดต่อต้องแจ้งความ หมายความว่า โรคติดต่อซึ่งรัฐมนตรีประกาศตามมาตรา 5 ให้เป็นโรคติดต่อต้องแจ้งความ และให้หมายความรวมถึงโรคติดต่อตามมาตรา 5 ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดประกาศตามมาตรา 6 วรรคหนึ่ง หรือโรคซึ่งรัฐมนตรีหรือผู้ว่าราชการจังหวัดประกาศตามมาตรา 6 วรรคสอง ให้เป็นโรคติดต่อต้องแจ้งความด้วย

คำจำกัดความ (มาตรา 4)

- (4) พาหะ หมายความว่า คนหรือสัตว์ซึ่งไม่มีอาการของโรคติดต่อปรากฏ แต่ร่างกายมีเชื้อโรคนั้นซึ่งอาจติดต่อถึงผู้อื่นได้
- (5) ผู้สัมผัสโรค หมายความว่า คนซึ่งได้เข้าใกล้ชิดคน สัตว์ หรือสิ่งของติดโรคจนเชื้อโรคนั้นอาจติดต่อถึงผู้นั้นได้
- (6) ระยะฟักตัวของโรค หมายความว่า ระยะเวลาดังแต่เชื้อโรคเข้าสู่ร่างกายจนถึงเวลาที่ผู้ติดโรคแสดงอาการป่วยของโรคนั้น
- (7) ระยะติดต่อของโรค หมายความว่า ระยะเวลาที่เชื้อโรคสามารถจะแพร่จากคนหรือสัตว์ที่มีเชื้อโรคไปยังผู้อื่นได้ โดยทางตรงหรือทางอ้อม
- (8) แยกกัก หมายความว่า การแยกผู้สัมผัสโรคหรือพาหะ ออกไว้ต่างหากจากผู้อื่นในที่เอกเทศ และตามภาวะอันจะป้องกันมิให้เชื้อโรคแพร่หลายโดยทางตรงหรือทางอ้อม ไปยังผู้ซึ่งอาจได้รับเชื้อโรคนั้นๆ ได้ จนกว่าจะพ้นระยะติดต่อของโรค

คำจำกัดความ (มาตรา 4)

(9) กักกัน หมายความว่า การควบคุมผู้สัมผัสโรคหรือพาหะ ให้อยู่ในที่เอกเทศ จนกว่าจะพ้นระยะฟักตัวของโรคนั้นๆ หรือจนกว่าจะพ้นความเป็นพาหะ

(10) คุ่มไว้สังเกต หมายความว่า การควบคุมดูแลผู้สัมผัสโรคหรือพาหะ โดยไม่กักกัน และอาจจะอนุญาตให้ผ่านไปในที่ใดๆ ก็ได้ โดยมีเงื่อนไขว่าเมื่อไปถึงห้องที่ใดที่กำหนดไว้ ผู้นั้นต้องแสดงตัวต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุขประจำท้องที่นั้น เพื่อรับการตรวจในทางแพทย์

(11) เขตติดโรค หมายความว่า ท้องที่หนึ่งท้องที่ใด ในหรือนอกราชอาณาจักรที่มีโรคติดต่อเกิดขึ้น ตามที่รัฐมนตรีหรือผู้ว่าราชการจังหวัดประกาศให้ท้องที่นั้นๆ เป็นเขตติดโรค

(12) พาหนะ หมายความว่า ยาน สัตว์ หรือวัตถุ ซึ่งใช้ในการขนส่งคน สัตว์ หรือสิ่งของ ทางบก ทางน้ำ หรือทางอากาศ

คำจำกัดความ (มาตรา 4)

- (13) เจ้าของพาหนะ หมายความว่า รวมถึง ตัวแทน เจ้าของ ผู้เช่า ตัวแทนผู้เช่าหรือผู้ครอบครอง
- (14) ผู้ควบคุมพาหนะ หมายความว่า ผู้รับผิดชอบในการควบคุมพาหนะ
- (15) ผู้เดินทาง หมายความว่า คนซึ่งเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักร รวมทั้งผู้ควบคุมพาหนะและคนประจำพาหนะ
- (16) การสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรค หมายความว่า การกระทำทางการแพทย์โดยวิธีใดๆ ก็ตาม ต่อคนหรือสัตว์เพื่อให้คนหรือสัตว์นั้นเกิดอานาจต้านทานโรค
- (17) ที่เอกเทศ หมายความว่า ที่ใดๆ ซึ่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขกำหนดให้เป็นทีสำหรับแยกกัก หรือกักกันคนหรือสัตว์ที่ป่วย หรือมีเหตุสงสัยว่าป่วยด้วยโรคติดต่อใดๆ เพื่อป้องกันและควบคุมมิให้โรคนั้นแพร่หลาย

คำจำกัดความ (มาตรา 4)

(18) เจ้าพนักงานสาธารณสุข หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับแต่งตั้งให้มีหน้าที่ตรวจตรา ดูแล และรับผิดชอบในการสาธารณสุขโดยทั่วไป หรือเฉพาะในท้องที่ใดท้องที่หนึ่ง

(19) พนักงานเจ้าหน้าที่ หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

(20) รัฐมนตรี หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

การประกาศชื่อและอาการสำคัญของโรค

■ ผู้มีอำนาจประกาศชื่อและอาการสำคัญของโรค คือ

1. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข
2. ผู้ว่าราชการจังหวัด

■ กรณีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข เป็นผู้ประกาศชื่อและอาการสำคัญของโรค แบ่งออกเป็น 2 กรณี

- กรณีตามมาตรา 5 ประกาศชื่อและอาการสำคัญของโรคไว้ในราชกิจจานุเบกษา โรคที่ประกาศชื่อและอาการสำคัญของโรค แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. โรคติดต่อ
2. โรคติดต่ออันตราย
3. โรคติดต่อต้องแจ้งความ

- กรณีที่ตรวจพบหรือมีเหตุสงสัยว่าโรคใดโรคหนึ่งอันมิใช่โรคติดต่อที่ได้มีประกาศตามมาตรา ๕ เป็นโรคซึ่งอาจติดต่อแพร่หลายเป็นอันตรายแก่ประชาชนได้ มีอำนาจประกาศระบุชื่อและอาการสำคัญของโรคนั้นให้เป็นโรคติดต่อหรือโรคติดต่อต้องแจ้งความ ตามมาตรา 6 วรรคสอง

การประกาศชื่อและอาการสำคัญของโรค

■ กรณีผู้ว่าราชการจังหวัด มีอำนาจประกาศกำหนดโรคได้ 2 กรณี แต่โดยเฉพาะในเขตของตนเท่านั้น

1. กรณีจำเป็นและสมควรให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจประกาศกำหนดให้โรคติดต่อซึ่งรัฐมนตรีประกาศตามมาตรา ๕ เป็นโรคติดต่อต้องแจ้งความเฉพาะในเขตของตน

2. กรณีที่ตรวจพบหรือมีเหตุสงสัยว่าโรคใดโรคหนึ่งอันมิใช่โรคติดต่อที่ได้มีประกาศตามมาตรา ๕ เป็นโรคซึ่งอาจติดต่อแพร่หลายเป็นอันตรายแก่ประชาชนได้ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเฉพาะในเขตของตน มีอำนาจประกาศระบุชื่อและอาการสำคัญของโรคนั้นให้เป็นโรคติดต่อหรือโรคติดต่อต้องแจ้งความ

รายชื่อโรคติดต่อ (ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง ชื่อโรคติดต่อและอาการสำคัญ และประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง เพิ่มเติมชื่อโรคติดต่อและอาการสำคัญ)

■ รัฐมนตรีกระทรวงสาธารณสุขได้ประกาศชื่อโรคติดต่อไว้ รวม 49 โรค มีดังนี้

1. อหิวาตกโรค	11. ไข้หัดเยอรมัน
2. กาฬโรค	12. โรคคางทูม
3. ไข้ทรพิษ	13. ไข้สวกใส
4. ไข้เหลือง	14. ไข้หวัดใหญ่
5. ไข้กาฬหลังแอ่น	15. ไข้สมองอักเสบ
6. คอตีบ	16. ไข้เลือดออก
7. ไกกรน	17. โรคพิษสุนัขบ้า
8. โรคบาดทะยัก	18. โรคตับอักเสบ
9. โปлио	19. โรคตาแดงจากไวรัส
10. ไข้หัด	20. อาหารเป็นพิษ

รายชื่อโรคติดต่อ (ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง ชื่อโรคติดต่อและอาการ สำคัญ และประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง เพิ่มเติมชื่อโรคติดต่อและอาการสำคัญ)

21. โรคบิดแบซิลลารี	31. แอนแทรกซ์
22. โรคบิดอมีบา	32. โรคทริคิโนซิส
23. ไข้รากสาดน้อย	33. โรคคุดทะราด
24. ไข้รากสาดเทียม	34. โรคเลปโตสไปโรซิส
25. ไข้รากสาดใหญ่	35. ซิฟิลิส
26. สкарพไทฟัส	36. หงอนใน
27. มูรินไทฟัส	37. หงอนในเทียม
28. วัณโรค	38. กามโรคของต่อมและท่อน้ำเหลือง
29. โรคเรื้อน	39. แผลริมอ่อน
30. ไข้มาลาเรีย	40. แผลกามโรคเรื้อรังที่ขาหนีบ

รายชื่อโรคติดต่อ (ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง ชื่อโรคติดต่อและอาการ สำคัญ และประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง เพิ่มเติมชื่อโรคติดต่อและอาการสำคัญ)

41. โรคเริ่มที่อวัยวะเพศ
42. โรคหูดหงอนไก่
43. โรคไขกั๊บลับซ้า
44. โรคอุจจาระร่วง
45. โรคเท้าช้าง
46. โรคเอดส์
47. โรคอัมพาตกล้ามเนื้ออ่อนปวกเปียกอย่างเฉียบพลันในเด็ก
48. โรคทางเดินหายใจเฉียบพลันรุนแรง หรือโรคซาร์ส
49. ไข้วอดซ้อยุ่งลาย

รายชื่อโรคติดต่ออันตราย (ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง ชื่อโรคติดต่ออันตราย และประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง เพิ่มเติมชื่อโรคติดต่ออันตราย)

■ รัฐมนตรีกระทรวงสาธารณสุขได้ประกาศชื่อโรคติดต่ออันตรายไว้

รวม 5 โรค มีดังนี้

1. อหิวาตกโรค
2. กาฬโรค
3. ไข้ทรพิษ
4. ไข้เหลือง
5. โรคทางเดินหายใจเฉียบพลันรุนแรง

รายชื่อโรคติดต่อต้องแจ้งความ (ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง ชื่อโรคติดต่อต้องแจ้งความ และประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง เพิ่มเติมชื่อโรคติดต่อต้องแจ้งความ)

■ รัฐมนตรีกระทรวงสาธารณสุขได้ประกาศชื่อโรคติดต่อต้องแจ้งความไว้รวม

20 โรค มีดังนี้

1. อหิวาตกโรค

2. กาฬโรค

3. ไข้ทรพิษ

4. ไข้เหลือง

5. ไข้กาฬหลังแอ่น

6. คอตีบ

7. โรคบาดทะยักในทารกแรกเกิด

8. โปлио

9. ไข้หวัดใหญ่

10. ไข้สมองอักเสบ

11. โรคพิษสุนัขบ้า

12. ไข้รากสาดใหญ่

13. วัณโรค

14. แอนแทรกซ์

15. โรคทริคิโนซิส

16. โรคคุดทะราด เฉพาะในระยะติดต่อ

17. โรคอัมพาตกล้ามเนื้ออ่อนปวกเปียกอย่าง
เฉียบพลันในเด็ก

18. โรคทางเดินหายใจเฉียบพลันรุนแรง

19. ไข้ปวดข้อยุงลาย

20. ไข้เลือดออก

การแจ้งกรณีมีโรคเกิดขึ้น (มาตรา 7 และกฎกระทรวง (พ.ศ.2529)ออกตามความในพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ.2523)

- มีโรคติดต่ออันตราย หรือโรคติดต่อต้องแจ้งความเกิดขึ้น หรือมีเหตุสงสัยว่าได้มีโรคติดต่อดังกล่าวเกิดขึ้น
- แจ้งต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุข หรือพนักงานเจ้าหน้าที่
- บุคคลที่ต้องแจ้งในกรณีมีการป่วย หรือมีเหตุสงสัยว่าได้มีการป่วยโดยโรคติดต่อดังกล่าว แบ่งได้ดังนี้
 1. กรณีในบ้าน เป็นหน้าที่ของเจ้าบ้าน หรือของผู้ควบคุมดูแลบ้าน หรือของแพทย์ผู้ทำการรักษาพยาบาล
 2. กรณีในสถานพยาบาล เป็นหน้าที่ของผู้รับผิดชอบในสถานพยาบาลนั้น
 3. กรณีที่ได้มีการชันสูตรทางแพทย์ ตรวจพบว่าอาจมีเชื้ออันเป็นเหตุของโรคติดต่อดังกล่าว ให้เป็นหน้าที่ของผู้ทำการชันสูตรทางแพทย์ หรือของผู้รับผิดชอบในสถานที่ที่ได้มีการชันสูตรทางแพทย์นั้น

การแจ้งกรณีมีโรคเกิดขึ้น (มาตรา 7 และกฎกระทรวง (พ.ศ.2529)ออกตามความในพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ.2523)

- แจ้งภายใน 24 ชั่วโมงนับแต่เริ่มมีการป่วย

- วิธีการแจ้ง

1. กรณีเจ้าบ้านหรือผู้ควบคุมดูแลบ้าน ต้องแจ้งชื่อและที่อยู่ของตน ความสัมพันธ์กับผู้ป่วย ชื่อ อายุและที่อยู่ของผู้ป่วย สถานที่ที่ผู้ป่วยรักษาตัวอยู่ วันเริ่มป่วย และอาการสำคัญของผู้ป่วย

2. แพทย์ผู้ทำการรักษาพยาบาลหรือผู้รับผิดชอบในสถานพยาบาล ต้องแจ้งชื่อ ที่อยู่และสถานที่ทำงานของตน ชื่อ อายุและที่อยู่ของผู้ป่วย สถานที่ที่ผู้ป่วยพักรักษาตัวอยู่ วันเริ่มป่วย วันแรกรับไว้รักษา การวินิจฉัยโรคขั้นต้น และสภาพผู้ป่วยขณะแจ้งความ

การแจ้งกรณีมีโรคเกิดขึ้น (มาตรา 7 และกฎกระทรวง (พ.ศ.2529)ออกตามความในพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ.2523)

3. ผู้ทำการชันสูตรทางแพทย์หรือผู้รับผิดชอบในสถานที่ที่ได้มีการชันสูตรทางแพทย์ ต้องแจ้งชื่อ ที่อยู่และสถานที่ทำงานของตน ชื่อ อายุและที่อยู่ของผู้ป่วย ชื่อ ที่อยู่และสถานที่ทำงานของผู้ส่งวัตถุตัวอย่าง การวินิจฉัยโรคขั้นต้น และผลการชันสูตร

- กรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้รับแจ้ง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่ได้รับแจ้ง รายงานต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุขทันที

อำนาจเจ้าพนักงานสาธารณสุข (มาตรา 8 และมาตรา 9)

- เมื่อปรากฏแก่เจ้าพนักงานสาธารณสุขว่า ได้เกิด หรือมีเหตุสงสัยว่า ได้เกิด โรคติดต่ออันตราย ใดเกิดขึ้น
- โดยเกิดขึ้นในบ้าน โรงเรือน สถานที่ หรือพาหนะ
- เจ้าพนักงานสาธารณสุข มีอำนาจที่จะดำเนินการเอง ประกาศ หรือออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ใดดำเนินการ
- โดยปิดประกาศไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ สถานที่แยกกัก สถานที่กักกัน บ้าน โรงเรือน สถานที่หรือพาหนะที่ผู้ป่วยอาศัยหรือพักอยู่ และหรือบริเวณที่ใกล้เคียง
- ตลอดเวลาที่คำสั่งตามประกาศนั้นยังคงใช้บังคับอยู่ ห้ามผู้ใดนอกจากเจ้าพนักงานสาธารณสุขเข้าไปในหรือออกจากสถานที่แยกกัก สถานที่กักกัน บ้าน โรงเรือน สถานที่หรือพาหนะ ที่ผู้ป่วยอาศัยหรือพักอยู่ หรือย้ายสิ่งของใดๆ ออกจากที่นั้น เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานสาธารณสุข

อำนาจเจ้าพนักงานสาธารณสุข (มาตรา 8)

■ เจ้าพนักงานสาธารณสุข มีอำนาจดังต่อไปนี้

1. ให้คนหรือสัตว์ซึ่งป่วยหรือมีเหตุสงสัยว่าป่วยเป็นโรคติดต่ออันตราย เป็นผู้สัมผัสโรค หรือเป็นพาหะของโรคติดต่ออันตราย มารับการตรวจ การชันสูตรทาง แพทย์ หรือการรักษา หรือคุมไว้สังเกต ณ สถานที่ซึ่งเจ้าพนักงานสาธารณสุข กำหนด หรือถ้าเห็นว่าอยู่ในภาวะซึ่งอาจเป็นเหตุให้เชื้อโรคแพร่หลายจนเป็นอันตรายร้ายแรงแก่ประชาชนได้ ให้มีอำนาจแยกกักผู้นั้นไปรับการรักษาในสถานพยาบาลหรือในที่เอกเทศ จนกว่าจะได้รับการตรวจและการชันสูตรทาง แพทย์ว่าพ้นระยะติดต่อของโรคหรือหมดเหตุสงสัย
2. กักกันหรือคุมไว้สังเกตซึ่งคนหรือสัตว์ซึ่งเป็นหรือมีเหตุสงสัยว่าเป็นผู้สัมผัสโรคหรือพาหะ

อำนาจเจ้าพนักงานสาธารณสุข (มาตรา 8)

3. ให้คนหรือสัตว์รับการป้องกัน ตามวัน เวลา และสถานที่ที่ซึ่งกำหนดไว้
4. กำจัดความติดโรคหรือทำลายสิ่งใดๆ หรือสัตว์ที่มีเหตุเชื่อได้ว่าเป็นสิ่งติดโรค จนกว่าจะเห็นว่าปราศจากความติดโรค และได้ถอนคำสั่งนั้นแล้ว
5. จัดการ แก้ไข ปรับปรุงการสุขาภิบาล หรือรื้อถอนสิ่งที่ไม่ถูกสุขลักษณะหรือ จัดให้มีขึ้นใหม่ให้ถูกสุขลักษณะ
6. นำศพหรือซากสัตว์ซึ่งปรากฏหรือมีเหตุสงสัยว่าตายด้วยโรคติดต่ออันตรายไป รับการตรวจ หรือจัดการทางแพทย์ หรือจัดการแก่ศพหรือซากสัตว์นั้นด้วย ประการอื่นใด เพื่อป้องกันการแพร่หลายของโรค
7. ดำเนินการหรือกำหนดให้ปฏิบัติการเพื่อป้องกัน กำจัด สัตว์หรือแมลง หรือตัวอ่อนของแมลงที่เป็นเหตุให้เกิดโรค

อำนาจเจ้าพนักงานสาธารณสุข (มาตรา 8)

8. ดำเนินการหรือกำหนดให้ปฏิบัติในการ ทำ ประกอบ ปรง จัปตอง บรรจุ เก็บ สะสม จำหน่ายอาหาร น้ำแข็ง เครื่องดื่มหรือน้ำเพื่อป้องกันการแพร่หลายของโรค
9. จัดหาและให้เครื่องอุปโภคบริโภค รวมทั้งเวชภัณฑ์หรือเคมีภัณฑ์ เพื่อป้องกันการแพร่หลายของโรค
10. จัดหาน้ำที่ถูกต้องสุขลักษณะไว้ในบ้าน โรงเรือน สถานที่ หรือพาหนะ
11. ห้ามกระทำการใดๆ อันน่าจะเป็นเหตุให้เกิดภาวะไม่ถูกต้องสุขลักษณะแก่ถนน หนทาง บ้าน โรงเรือน สถานที่ พาหนะ หรือที่สาธารณะอื่นใด
12. ห้ามกระทำการใดๆ อันอาจจะเป็นเหตุให้โรคแพร่หลาย

การประกาศเป็นเขตติดโรค (มาตรา 10)

- เมื่อมีโรคติดต่ออันตรายเกิดขึ้น หรือน่าจะเกิดขึ้นในท้องถิ่นใด
- ผู้มีอำนาจประกาศ คือ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข หรือผู้ว่าราชการจังหวัดเฉพาะในเขตของตน
- ประกาศโดยระบุชื่อและอาการสำคัญของโรค ตำบล หมู่บ้านหรือสถานที่ใดเป็นเขตติดโรค และจะกำหนดปริมาณพลโดยรอบไว้เป็นเขตติดโรคด้วยก็ได้
- เมื่อประกาศเป็นเขตติดโรคแล้ว เจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจดำเนินการเอง ประกาศหรือออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ใดดำเนินการใดๆ ในเขตหรือในบริเวณปริมาณพลนั้น
- การถอนประกาศเขตติดโรค จะกระทำได้อีกต่อเมื่อโรคติดต่ออันตรายที่เกิดขึ้นสงบลงแล้ว โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข หรือผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นเป็นการสมควร

อำนาจเจ้าพนักงานสาธารณสุข เมื่อมีการประกาศ เขตติดโรคแล้ว (มาตรา 10)

1. ปฏิบัติการใดๆ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 8
2. ห้ามผู้ใดเข้าไปในหรือออกจากเขตติดโรค หรือที่เอกเทศ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานสาธารณสุข
3. เข้าไปในบ้าน โรงเรือน สถานที่ หรือพาหนะใด ที่เกิดหรือมีเหตุสงสัยว่าเกิดโรคได้ โดยมีต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้าแต่ต้องกระทำในภาวะอันสมควร
4. รื้อถอน ทำลาย หรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงตามความจำเป็น ซึ่งบ้าน โรงเรือน สิ่งปลูกสร้าง สถานที่ พาหนะ หรือสิ่งของใดๆ
5. ปิดตลาด โรงมหรสพ สถานศึกษา สถานที่ประกอบหรือจำหน่ายอาหารสถานที่ผลิตหรือจำหน่ายเครื่องดื่ม โรงงาน สถานที่ชุมนุมชน หรือสถานที่อื่นใดไว้ชั่วคราวตามที่เห็นสมควร
6. ห้ามคนซึ่งป่วยหรือมีเหตุสงสัยว่าป่วยเป็นโรคติดต่ออันตราย ประกอบอาชีพใดๆ หรือเข้าไปในสถานศึกษา สถานที่ชุมนุมชน หรือสถานที่อื่นใด เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานสาธารณสุข

อำนาจเจ้าพนักงานสาธารณสุข กรณีมีโรคติดต่อต้อง แจ้ง ความเกิดขึ้น (มาตรา 11)

- มีโรคติดต่อต้องแจ้งความเกิดขึ้น
- เกิดขึ้นในบ้าน โรงเรือน สถานที่พาหนะ หรือท้องที่ใด
- ถ้าเจ้าพนักงานสาธารณสุขเห็นว่าโรคติดต่อดังกล่าวจะระบาดต่อไป
- เจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจปฏิบัติการใดๆ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๘ และมาตรา ๑๐ ได้ โดยอนุโลม

อำนาจหน้าที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศ

(มาตรา 13 และกฎกระทรวงกำหนดแบบและวิธีการให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะเข้ามาในราชอาณาจักร
แจ้งและยื่นเอกสารต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุขประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศ พ.ศ. 2552)

1. ให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะแจ้งกำหนดวัน เวลา และสถานที่ที่พาหนะนั้นๆ จะเข้ามาถึงท่าอากาศยาน ท่าเรือ หรือท่าขนส่งทางบก ก่อนเข้ามาในราชอาณาจักรไม่น้อยกว่า 24 ชั่วโมง ตามแบบ ต.๑ ต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุขประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศ ณ ที่ทำการด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศที่พาหนะนั้นจะเข้ามาถึง
2. ให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะที่เข้ามาในราชอาณาจักรยื่นเอกสารต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุขประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศ ณ ที่ทำการด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศที่พาหนะนั้นจะเข้ามาถึง ดังนี้

2.1 กรณีที่เป็นพาหนะทางน้ำ

- ก่อนเข้ามาในราชอาณาจักรไม่น้อยกว่า 24 ชั่วโมง ยื่นรายงานสัญลักษณ์ของพาหนะทางน้ำทางโทรสาร จดหมาย จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ หรือทางตัวแทนซึ่งมีภูมิลำเนาในราชอาณาจักรตามแบบ ต. ๒

- ก่อนที่จะทำการตรวจพาหนะดังกล่าว ให้ยื่นเอกสารสำแดงสุขภาพอนามัยของการเดินทางโดยพาหนะทางน้ำตามแบบ ต. ๓ เอกสารรับรองการยกเว้นการควบคุมสุขภาพใบเรือหรือเอกสารรับรองการควบคุมสุขภาพใบเรือตามแบบ ต. ๔ และใบรับรองสุขภาพลักษณะของคอนเทนเนอร์ ตามแบบ ต.๕

อำนาจหน้าที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศ (มาตรา 13 และกฎกระทรวงกำหนดแบบและวิธีการให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะเข้ามาในราชอาณาจักร แจ้งและยื่นเอกสารต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุขประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศ พ.ศ. 2552)

2.2 กรณีที่เป็นพาหนะทางอากาศหรือทางบก ก่อนที่จะทำการตรวจพาหนะดังกล่าว
ให้ยื่นใบรับรองสุขภาพลักษณะของคอนเทนเนอร์ตามแบบ ต. ๕

2.3 กรณีที่มีผู้เดินทางป่วยหรือมีเหตุสงสัยว่าป่วยเป็นโรคติดต่ออันตรายเดินทางมา
ในพาหนะทางอากาศหรือทางบก ให้ยื่นรายชื่อผู้เดินทางตามแบบ ต. ๖ และรายงานเรื่อง
สุขภาพของผู้เดินทางโดยพาหนะทางอากาศตามแบบ ต. ๗ ก หรือรายงานเรื่องสุขภาพของ
ผู้เดินทางโดยพาหนะทางบกตามแบบ ต. ๗ ข ทั้งนี้ที่พาหนะมาถึงด่านควบคุมโรคติดต่อ
ระหว่างประเทศ

2.4 กรณีที่ผู้เดินทางนั้นเดินทางมาจากพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบจากโรคติดต่ออันตราย
ที่ได้ระบุไว้ในรายงานระบาดวิทยาประจำสัปดาห์ขององค์การอนามัยโลก ให้ ผู้เดินทาง
กรอกแบบคำถามตามแบบ ต. ๘ แล้วนำมายื่นพื้นที่ที่พาหนะมาถึงด่านควบคุมโรคติดต่อ
ระหว่างประเทศ

อำนาจหน้าที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศ (มาตรา 13 และกฎกระทรวงกำหนดแบบและวิธีการให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะเข้ามาในราชอาณาจักร แจ้งและยื่นเอกสารต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุขประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศ พ.ศ. 2552)

3. ห้ามผู้ใดนำพาหนะอื่นใดเข้าเทียบพาหนะที่เดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งยัง
ไม่ได้รับการตรวจจากเจ้าพนักงานสาธารณสุข และห้ามผู้ใดเข้าไปในหรือออกจาก
พาหนะนั้น เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานสาธารณสุขประจำด่านควบคุม
โรคติดต่อระหว่างประเทศ
4. เข้าไปในพาหนะและตรวจผู้เดินทาง สิ่งของหรือสัตว์ที่มาถึงพาหนะ ตรวจตราและ
ควบคุมให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะแก้ไขการสุขาภิบาลของพาหนะให้ถูก
สุขลักษณะ รวมทั้งกำจัดสิ่งอันอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพในพาหนะ ในการนี้ให้
เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะอำนวยความสะดวกแก่เจ้าพนักงานสาธารณสุข
ประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศ
5. ห้ามเจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะนำผู้เดินทางซึ่งไม่ได้รับการสร้างเสริม
ภูมิคุ้มกันโรคตามที่รัฐมนตรีประกาศเข้ามาในราชอาณาจักร

อำนาจหน้าที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขประจำด้านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศ

(มาตรา 13 และกฎกระทรวงกำหนดแบบและวิธีการให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะเข้ามาในราชอาณาจักร
แจ้งและยื่นเอกสารต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุขประจำด้านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศ พ.ศ. 2552)

6. ตรวจตรา ควบคุม ให้ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบท่าอากาศยาน ท่าเรือหรือท่าขนส่งทางบก
แก้ไขการสุขาภิบาลให้ถูกสุขลักษณะ รวมทั้งกำจัดสิ่งอันอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ใน
สถานที่และบริเวณดังกล่าว

7. ตรวจตรา ควบคุม ให้ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบท่าอากาศยาน ท่าเรือ หรือท่าขนส่งทางบก
ทำการควบคุม กำจัดยุง และพาหะนำโรค ในสถานที่และบริเวณรอบท่าอากาศยาน
ท่าเรือหรือ ท่าขนส่งทางบก ในรัศมีสี่ร้อยเมตร ในการนี้ ให้เจ้าของหรือผู้อยู่ในบ้าน
โรงเรือน หรือสถานที่ในบริเวณดังกล่าวอำนวยความสะดวกในการควบคุมกำจัดยุงและ
พาหะนำโรค

8. ตรวจตรา ควบคุมการสุขาภิบาลเกี่ยวกับอาหาร น้ำแข็ง เครื่องดื่มหรือน้ำให้ผู้มีหน้าที่
รับผิดชอบสถานที่ ทำ ประกอบ ปรง จับต้อง บรรจุ เก็บ สะสม จำหน่ายอาหาร น้ำแข็ง
เครื่องดื่ม หรือน้ำที่นำเข้าไป หรือจะนำเข้าไปในบริเวณท่าอากาศยาน ท่าเรือ หรือท่า
ขนส่งทางบกให้ถูกสุขลักษณะ หรือแก้ไขการสุขาภิบาลเกี่ยวกับอาหาร น้ำแข็ง
เครื่องดื่มหรือน้ำ ตลอดถึงสถานที่ดังกล่าวให้ถูกสุขลักษณะ

อำนาจหน้าที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศ กรณีประกาศให้ท้องที่หรือเมืองท่าใดในต่างประเทศเป็นเขตติดโรค (มาตรา 14)

- เมื่อมีโรคติดต่ออันตรายเกิดขึ้นในท้องที่หรือเมืองท่าใดในต่างประเทศ
- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข หรือผู้ซึ่งรัฐมนตรีมอบหมายมีอำนาจประกาศให้ท้องที่หรือเมืองท่านั้นเป็นเขตติดโรค
- เมื่อได้ประกาศแล้ว เจ้าพนักงานสาธารณสุขประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศมีอำนาจดำเนินการเอง หรือออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะที่เข้ามาในราชอาณาจักรจากท้องที่หรือเมืองท่านั้นดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ดำเนินการหรือกำหนดให้ปฏิบัติการใดๆ เพื่อกำจัดความติดโรค และเพื่อป้องกันการแพร่หลายของโรค

อำนาจหน้าที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขประจำด้านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศ กรณีประกาศให้ท้องที่หรือเมืองท่าใดในต่างประเทศเป็นเขตติดโรค (มาตรา 14)

2. จัดให้พาหนะจอดอยู่ ณ สถานที่ที่กำหนดให้จนกว่าเจ้าพนักงานสาธารณสุขจะอนุญาตให้ไปได้
3. ให้ผู้เดินทางซึ่งมากับพาหนะนั้นรับการตรวจในทางแพทย์ และอาจให้แยกกักกัน คุ่มไว้สังเกต หรือรับการสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรค ณ สถานที่ที่กำหนดให้
4. ห้ามผู้ใดเข้าไปใน หรือออกจากพาหนะนั้น หรือที่เอกเทศ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานสาธารณสุข
5. ห้ามผู้ใดนำเครื่องอุปโภคบริโภค น้ำดื่ม หรือ น้ำใช้ซึ่งเป็นหรือมีเหตุสงสัยว่าเป็นสิ่งติดโรคเข้าไปในหรือออกจากพาหนะนั้น เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานสาธารณสุข

การสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรค (มาตรา 12)

- เพื่อป้องกันมิให้โรคติดต่อใดเกิดหรือแพร่หลาย
- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข มีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา ให้บุคคลต้องได้รับการสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรค
- เมื่อได้มีประกาศแล้ว ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจประกาศกำหนดให้บุคคลใดได้รับการสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรค ณ เวลาและสถานที่ซึ่งจะได้กำหนดไว้ในประกาศนั้น

กลุ่มกฎหมาย วินัย และพิธีกรรมระบบคุณธรรม

กองการเจ้าหน้าที่ กรมควบคุมโรค

โทรศัพท์ : 025903044 -45